

modré nebe, takové, jaké člověk vídá po ránu za jasných zimních dnů. Přímo před sebou spatřil, jak mezi kmeny stromů vychází slunce, červené a jasné. Nikde se nic ani nepohnulo, jako by byl

Edmund jediný živý tvor v celé té zemi. Mezi stromy nebylo vidět dokonce ani červenku, ani veverka, a les se táhl na všechny strany, kam až dohlédl. Zachvěl se.

Vzpomněl si, že vlastně hledal Lucinku, a také na to, jak na ni byl zlý kvůli té její „vymyšlené zemi“, která, jak se teď ukázalo, vůbec vymyšlená nebyla. Pomyslel si, že Lucinka přece musí být někde blízko, a tak se rozkřikl: „Lucko! Lucko! Já jsem tady taky – Edmund!“

Nic se neozvalo.

„Asi se zlobí kvůli tomu, co jsem jí říkal,“ pomyslel si Edmund. A i když se mu nechtělo přiznat, že se mýlil, také se mu moc nelíbilo být sám na tomhle divném, studeném, tichém místě. Křikl tedy znovu:

„Hej, Lucko! Omlouvám se, že jsem ti nevěřil. Už vidím, že jsi měla celou dobu pravdu. Pojď ven. Do smrti dobrý, co ty na to?“

Pořád žádná odpověď.

„Holka,“ ušklíbl se pro sebe Edmund. „Urazila se a je jí jedno, že se omlouvám.“ Znovu se rozhlédl kolem sebe a usoudil, že se mu tohle místo nijak zvlášť nelíbí. Skoro už se rozhodl vrátit domů, když někde daleko, hodně daleko v lese zaslechl rolničky. Naslouchal, zvuk se blížil a blížil, až nakonec vyjely z lesa saně tažené dvěma soby.

Sobi byli velcí asi jako shetlandští poníci a srst měli tak bílou, že v porovnání s nimi ani sníh nevy-
padal tak docela bíle.

Jejich parohy byly pozlacené, a když se na nich zalesklo vycházející slunce, svítily tak, jako by hořely. Postroje měli z nachové kůže a plné rolniček. Soby řídil obtloustlý trpaslík, který, kdyby se postavil, by byl vysoký sotva metr. Byl oblečený v kožichu z ledního medvěda a na hla-

